

РЕШЕНИЕ

№ 15026

гр. София, 20.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 07.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **1394** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл. 256,ал.1 АПК.

Образувано е по искане на М. М. Й. от [населено място] срещу неоснователно бездействие на Полицейски органи при Пето РУ към ОД на МВР- Б.- двама младши инспектори и Дежурен оперативен служител на 25.12.2025 година и на 02.01.2026 година.

Развитите в жалбата оплаквания са, че на посочените дати полицейските служители не са предприели фактически действия по изпълнение на съдебното решение, с което на оспорващия е предоставено право да се вижда с детето и не съставянето на протокол за полицейско предупреждение, както и оперативен дежурен не е предприел никакви действия,които се основават на Решение за достъп до обществена информация. Иска се да бъдат осъдени ответниците да предприемат съответни действия и да се осигури изпълнение на съдебното решение за родителските права, като му се осигури възможност да се вижда с детето.

Административен съд С.-град,след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с наведените в искането основания ,прие за установено следното:

С Решение № 20855 от 15.12.2023 година по гр.д. № 20231110131390 по описа за 2023 година на СРС, 83-ти състав е утвърдено споразумение по чл. 127, ал. 1 от СК за споделено упражняване на родителските права от родителите В. М. П. и бащата М. М. Й., по отношение на детето им И. М. Й., като със споразумението са уредени личните отношения между родителите и детето - майката ще се грижи детето като последното ще има местоживеене, съвпадащо с местоживеенето на майката, а бащата ще взима и вижда детето три дни от всяка седмица (по договорка с майката), преди и след приключване на училищните и/или извънкласните допълнително образователни дейности в съответния ден, като ще го връща на адреса на майката през зимата до 20 часа, а през

лялото до 21 часа, ще взема и връща детето от и на местоживеенето на майката и всеки първи и трети петък за уикенд до неделя (от 11 часа сутринта в петък до 20 часа в неделя).

Твърдението на оспорващия и на неговия процесуален представител, че на дата 25.12.2025 година и на 02.01.2026 година ответниците по оспорването не са предприели никакви действия, за да може да упражни правото си да вижда детето са неоснователни и неподкрепени с доказателства. На първо място, на дата 25.12.2025 година полицейските служители при 05 РУ на ОД на МВР- Б. са се отзовали на подадения сигнал на тел. 112 и са отишли на адреса на майката в [населено място], но не открили никого, за което е изготвена Докладна записка до Началник на 05 РУ- Б. и приложена на лист 13 от делото, като на оспорващия е разяснена възможността да подаде Заявление до 05 РУ – Б.. Твърдението на оспорващия, че на 02.01.2026 година Оперативен дежурен при 05 РУ – Б. не е предприел никакви действия и бездействия също не се подкрепя от събраните доказателства, защото при подаден сигнал до ОДЧ същият е изпратил полицейски служители, които на място са установили, че детето не желае да се среща с бащата под страх от това да не го заведе в С.. Наред с това, полицейските служители не могат да изпълняват съдебни решения за родителски права, тъй като изпълнението на влязло в сила съдебно решение се осъществява по реда на Гражданския процесуален кодекс, със съдействието на съдия изпълнител. Нещо повече- не се доказва бездействие на полицейските служители, което произтича пряко от нормативен акт, а соченото, че полицейските служители не са предприели действия съгласно Решение № 812104-408 от 27.09.2024 година на Директор на Дирекция „П.“- МВР за предоставяне на достъп до обществена информация по реда на ЗДОИ при постъпил сигнал за неизпълнение на съдебно решение изпратените на място служители на МВР установяват дали присъства съдебен изпълнител и дали има образувано изпълнително производство. При наличие на съдебен изпълнител, му се оказва съдействие за изпълнение на решението. Докато съдебният изпълнител не пожелае намесата от страна на полицията, служителите обезпечават обществения ред на мястото, не е нормативен акт, който пряко вменява в задължение на полицейските служители да предприемат съответните действия. Това Решение не е и не може да бъде нормативен акт, то е административен акт и с него по никакъв начин не се вменяват в задължения на полицейските служители, а се разяснява механизмът за защита на лицата, но при наличие на съдебен изпълнител.

Съществено е, че при неизпълнение на съдебно решение не е налице бездействие по смисъла на чл.257 от АПК, защото защитата срещу това неизпълнение е по реда на принудителното изпълнение по ГПК, а не по АПК,като оспорващият притежава друг процесуален ред за защита при неизпълнение на съдебното решение- и то по реда на ГПК.

Позоваването на нормата на чл.4 от ЗМВР като задължение,пряко произтичащо от нормативен акт, което не е изпълнено от страна на полицейските служители е неоснователно,защото тази норма е обща- държавните органи, организациите, юридическите лица и гражданите са длъжни да оказват съдействие и да спазват разпорежданията на органите на МВР, издадени при или по повод осъществяване на определените им със закон функции и с нея не се въвеждат пряко задължения на полицейските служители.

Не е налице и неизпълнение на задължение, пряко произтичащо от нормата на чл.64 от ЗМВР- сочеща, че полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции, подчертава изпълнителската роля на служителите на МВР. Тя не определя конкретни техни задължения, произтичащи пряко от закона, а им възлага изпълнителски функции, без да ги конкретизира и полицейските органи при подаден сигнал за неизпълнение на съдебно решение не притежават правомощия да издават разпореждане да се

изпълни съдебно решение, защото такова правомощие по изпълнение на съдебно решение има съдебният изпълнител и по реда на ГПК/ който ред следва да бъде известен на оспорващия и на адвокатата му .

Нормата на чл.67 от ЗМВР също не вменява конкретно и пряко задължение от нормативен акт във всички случаи, както твърди оспорващият да се предотвратява престъпление, защото на първо място, тя визира функциите на органите на МВР по предотвратяване, пресичане, разкриване и разследване на престъпления, а не конкретни задължения, като при отсъствие на майката от адреса и неоткриването и заедно с детето на дата 25.12.2025 година и не съставянето на твърдения предупредителен протокол към майката на дата 02.01.2026 година не може да бъде изпълнение на задължение, пряко произтичащо от нормативен акт още повече , че ако смята оспорващият, че майката осъществява престъпление, то той има друг ред за защита- този по реда на НПК, още повече, че на посочените дати не е присъствал съдебен изпълнител, който да удостовери изпълнение на съдебното решение, и дори да е налице такова изпълнение на съдебното решение от страна на майката, то полицейските служители не притежават сами правомощия да наредят на майката да го изпълни под каквато и да е форма.

По никакъв начин не се доказва и изпълнение на нормата на чл.65 от ЗМВР - сочеца , че полицейските органи предупреждават устно или писмено лицето, за което има достатъчно данни и се предполага, че ще извърши престъпление или нарушение на обществения ред/ като не намирането на майката на адреса, а отказът и на нея и на детето да отиде с баща си на дата 02.01.2026 година не е нито индиция за извършване на престъпление, нито пък сочи на нарушение на обществени яред, а касае режима на лични отношения на детето с родителите му. Нещо повече дори- буди недоумение как на на дата 25.12.2025 година след като майката не е намерена на адреса, следва да и се състави протокол за предупреждение- да си стои непрекъснато въкъщи ли или какво да не прави- очевидно е непознаването на правната материя от страна на оспорващия.

Следва да бъде посочено още, че защитата срещу неоснователни бездействия на административен орган е уредена в разпоредбите на [чл. 256](#) и [чл. 257 от АПК](#). Бездействието на административния орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, може да се оспори безсрочно, като се прилагат съответно разпоредбите за оспорване на индивидуалните административни актове/ аргумент от разопрдебта на чл.257 от АПК. Релевантни за възникване правото на оспорване са три факта- дължимо по закон фактическо действие, което рефлектира в правната сфера на лицето, подадено до органа искане от това лице за неговото извършване и неизвършване на фактическото действие. Законодателят не е обвързал изпълнението на задължението със срок, както и срок , в който следва да бъде подадено искането по реда на чл.257, ал.1 АПК. Защитата срещу неоснователни действия е визирана в нормата на чл.250 от АПК, според която всеки, който има правен интерес, може да поиска прекратяване на действия, извършвани от административен орган или длъжностно лице, които не се основават на административен акт или закона. Член 56 от Конституцията на РБ прогласява правото на всеки гражданин на защита, на когото са нарушени или застрашени негови права или законни интереси и съответно на това право на правните субекти, законодателят е възложил на съда задължението да извършва контрол за законност на актовете и действията на административните органи и за да обезпечи упражняването на конституционното право на защита и да осигури изпълнението на задължението на съда, законодателят е създал различни процесуални средства за защита на правата на гражданите и на юридическите лица от актове и действия на административни органи, както и съдебни производства за контрол на тези актове и действия от съда. Едно от тези средства е защита срещу неоснователни действия и бездействия, регламентирани в Глава II. на АПК.

Субект на правото по чл.250 от АПК е всеки, който има правен интерес, а такъв има този, на когото гарантирани от правото права и интереси са засегнати от определения в хипотезата на правната норма юридически факт. В условията на чл.250 от АПК, специфичният източник на засягане правата и интересите на търсещия защита налага преди да се определи субектът на правото да се определи източникът на засягане. Законодателят е дефинирал за целите на раздела съдържанието на понятието "неоснователни действия" - и това са действия, които не се основават на административен акт или на закона и защитата е от неюридически действия на административен орган или на длъжностни лица и това е защита само срещу фактически действия, които се извършват извън определението от закона правомощия на органа и функции на длъжностното лице, защото юридическите действия на органа, извършени извън закона са нищожни и защитата срещу тях е по реда на Глава десета - Оспорване на административни актове пред първа инстанция. Тъй като защитата, която законодателят предоставя по реда на чл.250, ал.1 от АПК не е защита срещу действие, което е и в изпълнение на закона, а това означава, че тя не е срещу направено въз основа на закона волеизявление и приравнените на него чрез законова фикция, не е и срещу действие, което закон изрично предвижда да бъде административен акт, издаден чрез конклюдентни действия/ чл.59, ал.3 от АПК, не е и срещу действие, което е в изпълнение на заместими задължения по смисъла на чл.268 от АПК, не е и срещу действие, което е административнопроизводствено, тъй като то е част от предвидено в закона производство, тя не е и въз основа на действие извършено на основание административен акт. За да допустима защитата по чл.250 от АПК, е необходимо фактическото действие да не е прекратено, то трябва да е налично към момента на търсене на защитата, тъй като исканото от съда е да се прекрати действието и предоставената съдебна защита се изразява в разпореждането да бъдат прекратени безусловно действията. Самото установяване в хода на съдебното производство по чл.250 от АПК на характера на фактическото действие доказва правния интерес от търсената защита и затова при подаване на искането по чл.250 от АПК не е необходимо подателят на искането да доказва наличието на пряк личен правен интерес по смисъла на чл.147 от АПК, а е достатъчно да твърди такъв и това твърдение да е установимо. Правото по чл.250 от АПК е публично субективно потестативно право, което дава възможност на подателя му чрез съда да предизвика едностранна промяна в поведението на лицето, което извършва посочените фактически действия от името на административния орган или в поведението на длъжностното лице, което ги извършва и то по начин да удовлетвори правата, които законът му е предоставил интересите, които е гарантирал. За да е налице хипотезата на [чл. 250, ал. 1 от АПК](#) е необходимо кумулативно наличие на следните предпоставки - действие, което се извършва от името на административен орган или от длъжностно лице в администрацията, това действие да не се основава на административен акт или на закона, действието да е започнало и да не е приключило, т.е да се осъществява и към момента на подаване на искането и към момента на разглеждането му от съда и наличие на правен интерес от прекратяване на действието.

Предметът на защита по двете разпоредби е напълно идентичен - касае се за задължения за извършване на фактически действия, които произтичат пряко от правна норма, без извършването им да е опосредено от допълнително волеизявление. Защитата по реда на Глава 15 от [АПК](#) е възможна, само ако действията, респективно бездействията се извършват, но не и след като са прекратени. След прекратяването им е налице издаден индивидуален административен акт по смисъла на [чл. 21, ал. 1 АПК](#) - изразено с действие или бездействие волеизявление на административен орган. Правният интерес от търсената съдебна защита е предпоставка за допустимост на искането, но интересът е налице, само когато лицето, което търси съдебна защита твърди, че притежава изискуемото притежание срещу административния орган, който не е

изпълнил задължението си по закон. Наличието на субективно право, уредено в нормативен акт, се явява обуславящо правния интерес от предприемане на действията по защитата по реда на чл.257 от АПК. За да бъде налице хипотезата на чл.257 от АПК, то следва да е налице пряко произтичащо от нормативен акт задължение на органа да действа и да е налице започнало и продължаващо негово бездействие. Прякото произтичане означава, че връзката между правната норма и дължимото фактическо действие не е опосреднено от властническо волеизявление. Правният интерес от оспорване на бездействието на административен орган да изпълни свое задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, следва да е налице във всеки един момент на съдебното производство- от подаване на искането до постановяване на съдебното решение.

В контекста на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че искането е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Страните не са заявили претенция за присъждане на разноски.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, вр с чл.257 от АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА М. М. Й. от [населено място] срещу неоснователно бездействие на полицейски органи при Пето РУ към ОД на МВР- Б.- двама младши инспектори и Дежурен оперативен служител на 25.12.2025 година и на 02.01.2026 година.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138, АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211, ал.1 АПК.

СЪДИЯ: